

R O M A - N I A -
CURTEA DE APEL PLOIESTI

✓ SC 14

SECTIA COMERCIALA, CONTENCIOS ADMINISTRATIV SI FISCAL

DOSAR Nr. 1755/2006

D E C I Z I A, Nr. 1569

Sedinta publică din 21 martie 2006

Președinte - Elena Tănăsică

Judecatori - Teodor Nitu

- Afrodita Giargiu

Grefier - Mirela Costache

.....

Pe rol fiind pronunțarea asupra recursului declarat de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Prahova împotriva sentinței nr. 547 din 27 decembrie 2005 pronunțată de Tribunalul Prahova, în contradicția cu reclamanta SC SA

Dezbaterile în fond și concluziile partilor prezente au fost consemnate în încheierea de ședință din data de 14 martie 2006 care face parte integrantă din prezenta hotărâre, iar instanța neavând timp suficient pentru deliberare și pentru a da partilor posibilitatea de a depune concluzii scrise, a amânat pronunțarea la data de astăzi 21 martie 2006, când s-a dat următoarea hotărâre.

C U R T E A,

Asupra recursului de față:

Tribunalul Prahova - Secția comercială și de contencios administrativ II, prin sentința nr. 547 din 27 decembrie 2005, a admis acțiunea în contencios fiscal formulată de reclamanta SC SA, în contradicția cu pârâta DGFP Prahova.

A anulat decizia nr. 46 din 6 iunie 2005 emisă de DGFP Prahova, decizia de impunere nr. 2465 din 13 aprilie 2005, precum și raportul de inspecție fiscală din data de 12 aprilie 2004.

A constatat că reclamanta nu datorează bugetului de stat, suma totală de lei, reprezentând impozit pe profit suplimentar, precum și dobânzi și penalități de întârziere aferente, obligând pârâta să restituie reclamantei suma respectivă, va fiind nedatorată.

Pentru a se pronunța astfel, în baza actelor și lucrărilor dosarului, instanța de fond a reținut că în urma unui control

efectuat de Inspectoria Fiscala la SC SA, s-a constatat in sarcina acesteia, existenta unei baze impozabile suplimentara, in suma totala de lei, reprezentand cheltuieli inregistrate in contabilitate la data de 31 decembrie 2004, fara a exista la acea data, facturi fiscale emise de furnizor.

S-a aratat ca aferent acestei sume considerata ca fiind nedeductibila fiscal, a fost calculat un impozit pe profit suplimentar de lei, precum si dobanzi si penalitati de intarziere in suma totala de lei.

Instanta a apreciat ca punctul de vedere al expertului contabil potrivit caruia, factura fiscala nu este singurul document justificativ care sa stea la baza deductibilitatii cheltuielilor, existand si alte documente justificative, pe care SC SA le-a utilizat, respectiv documente primare sau contracte in care sunt reglementate sumele datorate?

Din probele administrate, instanta de fond a considerat ca in mod nelegal organul fiscal nu a recunoscut ca deductibile unele cheltuieli cu serviciile inregistrate in contabilitate, la momentul efectuării lor și pentru care ulterior, au fost emise facturi fiscale.

In opinia instantei de fond, factura fiscala nu ar constitui singurul document justificativ, care ar sta la baza acordării deductibilitatii fiscale, in acest sens putand fi orice document intocmit in momentul efectuării unei operatiuni economice, așa cum rezultă din prev. art. 6 alin.1 din Legea 82/1991.

De asemenea, instanta de fond a subliniat faptul ca și art. 2 alin. 2 din HG 831/1991, se prevede ca persoanele juridice și persoanele fizice vor utiliza, pentru determinarea veniturilor din activitati de exploatare numai documente tipizate cu regim special comune pe economie, iar totodata Anexa 1A din HG 831 cuprinde nomenclatorul formularelor tipizate comune, pe economie, cu regim special și de unde rezulta ca factura poate fi intocmita și ulterior, momentului in care a avut loc operatiunea comerciala.

Instanta de fond, a considerat ca și alte prevederi legale duc la aceasta concluzie, inclusiv art.9 alin.1 din Legea 414/2000, unde se arată ca la calculul profitului impozabil, cheltuielile sunt deductibile numai dacă sunt aferente veniturilor, iar alin. 7 lit. j, mentioneaza ca, cheltuii nedeductibile sunt cheltuielile inregistrate in contabilitate, care nu au la baza un document justificativ potrivit Legii contabilitatii nr.82/1991.

Or, in opinia instantei de fond, cheltuielile inregistrate de reclamantă in contabilitate sunt aferente unor venituri și au la

baz
int
che
sun
act
pr.
DGF
in
in
pre
Co
si
pe
in
cor
2006
-ba
si
nt
si
re
ta
pe
fi
ta
pr
ac
pr
ir
le
zi
r
r

bază documente justificative, respectiv contractele încheiate între părți și alte documente primare.

În atare context instanța de fond, a apreciat că toate cheltuielile considerate de organul fiscal, ca fiind nedeductibile, sunt deductibile fiscal, întrucât au fost efectuate în baza unor acte justificative, acțiunea fiind admisibilă în baza art. 188 Cod pr. fiscal.

Împotriva acestei sentințe în termen legal a declarat recurs DGFP Prahova, criticând-o pentru nelegalitate și netermenicia.

Recurenta consideră că instanța de fond a concluzionat, în mod eronat, că nu doar factura fiscală este document justificativ, ci în baza căruia cheltuielile pot fi deductibile fiscal, prin ignorarea prevederilor legale, incidente în cauză.

Se arată de către recurentă, că în conformitate cu disp. Codului fiscal și a Normelor Metodologice date în aplicarea acestuia înregistrări în evidența contabilă se fac cronologic și sistematic, pe baza înscrisurilor ce dobândesc calitatea de document justificativ care angajează răspunderea persoanelor care l-au întocmit, conform reglementărilor contabile în vigoare.

Recurenta arată că, în baza HG nr. 837/1997, pentru aprobarea modelelor formularelor comune, privind activitatea financiară și contabilă și a Normelor metodologice privind întocmirea și utilizarea acestora, se instituie obligativitatea persoanelor fizice și juridice prevăzute la art. 1 din Legea contabilității nr. 82/1991 republicată, de a utiliza pentru determinarea veniturilor din activitatea de exploatare, numai formulare tipizate cu regim special, comune de economie.

În consecința recurenta susține faptul că numai factura fiscală constituie document justificativ de înregistrare în contabilitatea furnizorului și a cumpărătorului, astfel definit în anexa primară nr. I A la HG nr. 831/1997, care precizează funcțiunea acestor formulare.

În concluzie, SC SA, a procedat eronat prin înregistrarea cheltuielilor de exploatare în evidența contabilă, înaintea furnizorului său, să emită facturile fiscale, în condițiile în care, nu potrivit actelor normative sus-amintite, factura reprezintă singurul document justificativ admis care atestă că cele stabilite prin contractele economice au fost realizate.

Fate de cele învederate, recurenta solicită, admiterea recursului, modificarea în tot a sentinței atacate, și pe fond respingerea acțiunii de reinstaurare, solicitând și judecarea cauzii în baza art. 242 alin. 2 C.pr.civilă.

Analizând sentința atacată, prin prisma motivelor de recurs, în raport cu legislația incidentă în cauză, precum și probabilele surse în vedere de instanța de fond, se constată că recursul este întemeiat pentru următoarele considerente:

Apreciem că instanța de fond a concluzionat în mod nelegal și nejustificativ că nu doar factura fiscală este document justificativ, în baza căruia cheltuielile pot fi deductibile fiscal, netinând cont de dispozițiile legale incidente în cauză, de interpretarea rațională și sistematică a acestora.

În cauză, înținată a înregistrat în evidența contabilă facturi fiscale, anterior emiterii acestora, justificând decalajul prin existența unor contracte comerciale în acest sens, la o simplă analiză a contractelor comerciale a rezultat că, prin obligația facturării serviciilor prestate, documentele justificative în baza cărora beneficiarii putea înregistra în contabilitate cheltuielile respective, sunt facturile fiscale emise.

Aceasta datorită faptului că în conformitate cu prevederile Codului fiscal și a Normelor metodologice date în aplicarea acestuia înregistrările în evidența contabilă se fac cronologic și sistematic, pe baza înscrisurilor ce dovedesc calitatea și caracterul justificativ, care angajează răspunderea persoanelor care li au întocmit, conform reglementărilor contabile în vigoare, iar în HG nr. 831/1997 pentru aprobarea modelului și formularelor comune, privind activitatea financiară și contabilă efectuate de către Normele metodologice privind întocmirea și utilizarea acestora, se instituie obligativitatea persoanelor juridice și fizice prev. la art. 1 din Legea contabilității nr. 22/1997 de a utiliza pentru determinarea venitului din activitatea de exploatare numai formulare tipizate cu regim special, comune pe economie.

Acest aspect, nu a fost observat de instanța de fond și nu a sesizat faptul că numai factura fiscală constituie document justificativ de înregistrare în contabilitatea furnizorului și a cumpărătorului și nu documente emise anterior, preformate și înregistrate în evidența contabilă, fără existența facturii fiscale privind livrarea marii sau prestarea serviciului către beneficiarul respectiv.

În unele situații, se poate observa conform datelor consemnate în înscrisurile fiscale emise de recurență, că între

P
J
3
S
d
P
d
d
a
di
co
rec
res
de

sumele înregistrate în contabilitate și sumele înscrise în facturile fiscale emise ulterior, există diferențe în minus sau în plus, rezultând prezumtiv, că la data înregistrării lor, cuantumul cheltuielilor nu era cert și concret, ci doar estimativ, conform prevederilor contractuale și înscrisului proforma.

În acest sens, reclamanta nu este prejudiciată fiscal, suma reprezentând cheltuielile, va deveni sau devine deductibilă fiscal, la data primirii facturilor fiscale de la prestator sau beneficiar, dată la care societatea reclamanta va putea regulariza și impozitul pe profit stabilit suplimentar.

Acest aspect, nu a fost sesizat de instanța de fond și a apreciat greșit faptul că SC SA, a procedat legal și just prin înregistrarea cheltuielilor de exploatare în evidența contabilă, înainte ca furnizorii sau prestatorii săi să emită facturile fiscale, deoarece numai factura fiscală este singurul document justificativ, care atestă că cele stabilite prin contractele comerciale au fost realizate și înregistrate pentru eventuale deductibilități fiscale.

În consecință, urmează a se constata temeinicia recursului iar în baza art. 304 pct.9 și aplic. art.312 alin. 2,3 și art. 3p4¹ C.pr.civila, se va admite recursul, se va modifica în tot sentința atacată iar pe fond prin reaprecierea probelor și a cauzei deduse judecării se va respinge ca nefondată acțiunea reclamantei, păstrându-se legea și temeinică decizia de impunere nr. 2465 din 13 aprilie 2005 precum și raportul de inspecție fiscală din data de 12 aprilie 2004, emis de intimata-recurenta DGFP Prahova.

Văzând că recursul este scutit de plata taxei de timbru.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

D E C I D E

Admite recursul formulat de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Prahova împotriva sentinței civile nr. 347 din 27 deembrie 2005 pronunțată de Tribunalul Prahova - Secția comercială și de contencios administrativ II, în contradictoriu cu reclamanta-intimata SC SA

Modifică în tot sentința sus-amintită și pe fond respinge ca nefundată acțiunea în contencios fiscal formulată de intimata-recurentă SC SA.

Irevocabila.

Pronuntata in sedinta publica azi 21 martie 2006

PRESEDINTE,

JUDECATORI,

Elena Teohășică

Theodor Nitu

Afrodita Giurgiu

Grețler

Mirela Costache

3 ex/27.03.2006

d.f.d. Trib. Prahova 823/CA/2005

Județul Prahova

